

„Ja, det kan jo være.“

„Saa Frøkenen har slet ikke hørt Noget om den Ting?“

„Nej, jeg har ikke,“ svarede Frk. Katinka og lo ved sig selv; — hun begyndte at ane den skjulte Hensigt, som den underfundige, i sine Muldvarpegange utrætteligt virksomme Væver havde med sit Besøg.

De gav sig til at tale om det paatænkte Møde. Væveren var utrættelig i at udfritte hende om, hvad hun havde hørt angaaende Foredragsemnerne og Talerne; om de første var endelig bestemte, om Ordet vilde blive givet frit o. s. v. Frk. Katinka kunde imidlertid Intet oplyse. Han tog da med stor Omstændelighed en sammenlagt Avis op af Brystlommen, sad en Stund og glattede den med sin Haand og sagde:

„Se der var ellers Noget, jeg saa gerne vilde bede Frøkenen gøre mig en Tjeneste med.“

„Hvad er det, Jens Hansen?“

„Ja se, det er et bitte Ord her, jeg ikke forstaar. Det er vel latinsk, tænker jeg. Om Frøkenen vil være saa god at se her. . . . Jeg har sat Mærke under det med min Tommelnegl.“

Han rakte hende Bladet.